

*„Hálát adok az én Istenemnek,
valahányszor megemlékezem rólatok,
és mindenkor minden könyörgésemben
örömmel imádkozom mindnyájatokért,
mert közösséget vállaltatok az evangéliummal
az első naptól fogva mind a mai napig.*

*Éppen ezért meg vagyok győződve arról,
hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát,
Elvégzi a Krisztus Jézus napjára. (Fil 1:3-6.)*

*... és imádkozom azért,
hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek
ismerettel és igaz megértéssel;
hogy megítélhessétek, mi a helyes,
hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára,
és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit
Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.” (Fil 1:9-11.)*

Barátaim!

Milyen is volt a Csillagpont Református Ifjúsági Találkozó itt Fadd-Domboriban? Annyiféle igei alkalom, zenei, vagy kulturális, illetve sport és szabadidős program volt itt a Csillagponton, hogy meg sem kísérelm még a legfontosabbak felsorolását sem. És mindegyikben, valahogy, kimondva vagy kimondatlanul, az érezhettük, azt élhettük át, hogy jelen van, ott van, velünk van maga az Isten.

Ahogy én is számtalan élményt viszek haza magammal innen, biztosan te is így vagy ezzel. Mert lehet, hogy egy új barát, egy jó beszélgetés, egy megszólító ige, egy megérintő igehirdetés, vagy épp egy Csillagpontos dal jut most az eszedbe, miközben az is lehet, hogy még nem is sikerült igazán összerendezned önmagadban mindazt, amivel itt gazdagodtál – amivel itt, a Csillagponton gazdagított, megörvendezettett téged Isten.

Embert felszabadító érzés, tapasztalat ez, amely – kissé talán eltávolodva, kiszakadva a mindennapok sokszor lehangoló realitásai közül – arra ébresztett, arra ébreszthetett rá minket, hogy: *Igen! Az örömnnek is van realitása! Ma is van az örömnnek realitása.*

... de csak itt? Csak a Csillagponton? És holnap, vagy már ma délután, miután hazautazunk innen? Van, lesz realitása az életünkben, a mi életünkben továbbra is ennek az örömnnek?

Drága Barátaim! A jól ismert igeszavak alapján ma az öröm realitásáról szeretnék beszélni közöttetek, úgy ahogyan azt én is megértettem a Filippi levél üzeneteiből.

Így szólít meg bennünket Pál apostol szava a Filippi levél 4. fejezetének negyedik versével kezdődően a hetedik versig terjedő szakaszban: **„Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek. A ti szelídségeitek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”** (Filippi 4:4-7.)

Örüljétek! – ezt üzeni Pál apostol az igében a filippieknek, ... a börtönből. Hiszen a levélből kiderül, hogy börtönben van.

Mintha azt mondaná: *Ne aggódjatok! Filippiek, semmi miatt ne aggódjatok!* – teszi hozzá, holott ő maga írja a levél elején (1:20.), hogy még az sem biztos, hogy egyáltalán életben marad ott a fogságban.

Hát biztos megőrült szegény a börtönben. Biztos elment a józan esze a nélkülözések és bántalmazások közepette. – vonhatjuk le a következtetést mi.

Örüljétek! – ezt üzeni Pál apostol neked és nekem, ... közel kétezer év távlatából. *Ne aggódjatok! Magyarok, semmi miatt ne aggódjatok!* – teszi hozzá, ... de vajon mit tud ő rólunk, meg a gazdasági világválságról, meg a végletesen polarizált magyar társadalomról, meg a mai kor emberének belső feszültségeiről? Meg a személyes problémáinkról, a magánéleti kríziseinkről, a családi bajainkról, vagy akár – most sokakat érint ez közületek – az egyetemi, főiskolai felvételitekről, ... vagy még annyi minden másról? Hosszasan, szinte végtelenül folytathatnám a sort. Na de, mit tud ő minderről?

Nem vagy időszerű Pál apostol! Nem tudok veled mit kezdeni. Szép dolgokról beszélsz, az kétségtelen, ... de hát a realitások, ugye. – legyint korunk embere.

Milyen érdekes, hogy Pál beszél, pontosabban Pál szava által maga az Isten beszél, szól a kétezer évvel ezelőttiekhez, szól újabb és újabb generációkhoz, szól a mai emberekhez is, hozzád is, hozzám is, ... és az emberek reakciói minden történelmi korban ugyanazok, általában ugyanazok. Kétezer éve is, azóta is, ma is.

Pontosan ugyanazok, mint amiket az athéniek fogalmaztak meg Pálnak ott az Areopágoszon: **„... egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: »Majd meghallgatunk erről máskor is!«”** (ApCsel 17:32.)

De milyen érdekes ugyanakkor az is, hogy ezek az örömről, a belső örömről beszélő, és a józanésszel irreálisnak tűnő, irreálisnak ítélt szavak, üzenetek valahogy mégis befészkelik magukat az ember lelkébe, valahogy mégis beleivódnak az ember gondolataiba, ... és nem hagyják nyugodni.

És Pál itt is, ebben az igeszakaszban is, de a Filippi levélben végig, vissza-visszatérően erről az örömről beszél. Akkor is, amikor a filippiek befogadó szeretetére emlékeznek, az ott töltött idő szép emlékeit eleveníti fel, és ad hálát Istennek mindezért. De beszél az örömről, ugyanerről az örömről úgy is, mint az élete küzdelmeit, nyomorúságait, kudarcait is át-meg átjáró, sőt átértelmező örömről: mint az Istenben megtalált örömről.

Ekkor viszont az a szívünkbe férkőző, az a gondolatainkba furakodó szép, de idealisztikus, és emiatt már-már el is vetett gondolat az örömről egyszer csak egy nagyon is reális kérdéssel találja szemben magát – méghozzá bennünk. Mert ki ne akarna magának ilyen örömet? Ki ne szeretne közülünk ilyen belső kiegyensúlyozottsággal, ilyen belső derűvel, ilyen belső békességgel élni abban, ami a mai nap tennivalója, és szembenézni azzal, amit a holnap hoz majd?

Ez az öröm ott van, hiszen erről beszél az apostol, erre hív téged is, ez az öröm ott van az Úrnál, az Úrban, méghozzá mindig! **„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek.”**

Ezt az örömet tehát nem magamban kell felfedeznem, nem magamból kell „kitermelnem”, „előállítanom”, hanem Istennél, Istenben találom meg. Méghozzá, ahogy az ige mondja, mindig. Akkor is, ha süt a nap, és akkor is, ha esik az eső. Akkor is, ha sikeres embernek ítélem magam, vagy ítélnék mások, és akkor is, ha kudarcok terhe alatt roskadozom. Akkor is, ha ehhez a belső örömhöz, belső élet-békességhez mosoly és vidámság is társul a mindennapokban, de akkor is, ha könnyes a szemem, mert veszteségeket élek meg éppen.

És hogy megszületik-e, megmarad-e benned is ez a különös, belső öröm, hogy részese leszel-e, részese maradsz-e ennek az Isten szerinti élet-békességnek, az a te részedről, Barátom, csak azon múlik, hogy bátor vagy-e komolyan venni, hogy az a szeretet, az a kegyelem, amelyet Jézus Krisztusért kaptál Istentől, az valóságosan működni fog a te életedben is. Nem csak az áhítatos istentiszteleti alkalmakon, nem csak az életed ritka

és kivételes kegyelmi pillanataiban, hanem mindig. Mindig, amikor – az, aki vagy, úgy, ahogy vagy – az Úrban vagy, az Úré vagy.

Most már világos, hogy miről beszélt Pál apostol a filippieknek. Most már világos, hogy miről beszél neked is és nekem is. Arról, amire őt is rávezette Isten kegyelme, hogy legyen bármilyen élethelyzetben az ember, belső öröm, békesség, mások felé sugárzó szelíd derű születhet meg benne, ha a helyén van, mert Istennél talál a helyére az élete.

Hát ez volt, és ez ma is az öröm realitása, az Istennél, az Istenben megtalált öröm realitása az ember életében, éljen bármely korban, vagy bármilyen élethelyzetben.

Ez az öröm realitása az én életemben és a te életedben is, itt a Csillagpont záró istentiszteleten is. De ez a belső öröm, Istenben, Istennél megtalált békesség ad bátorságot majd neked, ha innen elindulsz haza, ha újra a mindennapjaid kihívásaival kell szembenézned! Ez ad majd bátorságot, mert erre hívott el téged, engem, bennünket Isten!

Erre, a különös felismerésre, felfedezőútra indít el most, a mai igével az Úr, és ezen az úton akar erős és biztos kézzel vezetni téged, hogy bármilyen akadály, bármilyen próba is álljon előtted, most már tudd, hogy honnan veszed, honnan veheted a bátorságot!

Igen, tőle a téged új életre bátorító Istentől, aki holnap és holnapután is ott lesz veled. Ott lesz veled bátorító, cselekvő hitedben bátorító szeretetével!

ÁMEN